

Eurocamp WFIS

Hundsorf 30. 7. – 7.8.2010

Na tomto evropském jamboree WFIS se sešli skauti a skautky z Německa, Velké Británie, Belgie, Španělska, Itálie, Ruska, Dánska, Švýcarska, Rakouska, Mexika, Kanady... Českou republiku a naše skautské sdružení reprezentovalo 15 bratrů a sester ze středisek z Brna, Neslovic, Tábora, Mladé Boleslavi a Prahy. Odjížděli jsme se smíšenými pocity, protože jsme nevěděli, co máme na tak velké akci očekávat. Zpět jsme se všichni vraceli jednoznačně nadšení.

Po dlouhé cestě autobusem jsme dorazili na tábořiště, které tvořily 3 krásné velké louky obklopené lesy s výhledem na vesničku Hundsorf a stádo pasoucích se bizonů. Tam už čekala posádka „doprovodného vozidla“ s naším skromným vybavením daným kapacitou osobního vozu. Týpiovky z místních zdrojů už byly připraveny, a tak jsme se pustili do stavby našeho obydlí – týpí. Tábor se skládal ze 4 subcampů nazvaných Lancelot Tristram, Galahed a Percival, v každém bylo kolem 300 skautů. My jsme byli součástí subcampu Lancelot spolu se skauty a skautkami z Německa, Ruska, Velké Británie a Itálie. Přijeli jsme brzy, a tak jsme měli možnost sledovat jak Eurocamp postupně „roste“ tak, jak přijížděli další účastníci. Každá skupina si budovala svůj vlastní tábor s vázanou hlídkovou věží či bránou, ohništěm a dalšími náležitostmi. Tím jsme byli trochu zaskočení, ale i když jsme neměli postavený oddělený tábor, týpí bylo dominantou celého subcampu.

Organizační zabezpečení tábora včetně stravování, hygieny i programu bylo naprosto skvělé a zaslouží si velkou poklonu a obdiv. Pokud zde byly nějaké rušivé momenty či drobná nedorozumění mohl za ně většinou „lidský faktor“. Vše bylo ale vždy rychle vyřešeno ke spokojenosti všech.

Celkově zde panovala opravdu skautská atmosféra – všichni se k sobě chovali slušně, vstřícně a s respektem.

Nebyly problémy s konzumací alkoholu, kuřáky bylo vidět zřídka a jen na vymezeném místě či mimo tábořiště. Nikomu se nic neztratilo, i když byly věci volně přístupné ve stanech... To všechno přispívalo k všeobecné pohodě.

V programu bylo po celou dobu dost volna proto, aby se všichni mohli navzájem seznámit. Probíhal ve skupinách sestavených napříč zeměmi a sdruženími.

Skauti a roveři absolvovali jednodenní trasu podle mapy s různými úkoly. Další den byl věnován vázaným stavbám a výrobě katapultů. Následoval den, kdy skoro všichni opustili tábor a vydali se na výlety, které si předem domluvili. My jsme jeli vláčkem, vypraveným speciálně pro skauty, okružní jízdu po kraji se zastávkami v městečku Limburg a v depu přeměněném na muzeum železnice.

Ve středu došlo na rytířské hry. Legenda o králi, který zemřel a zanechal po sobě 4 znesvářené syny hromadící majetek a bojující o trůn (Lancelota, Percivala, Galaheda, Tristrama) byla promítnuta do poměrně složité hry. Rytíři se probíjeli pro zlato do zlatých dolů, získávali zvířecí kůže, které prodávali také za zlato. Prostý lid vyráběl v subcampech zboží (drobné rukodělné výrobky), které byly také prodávány pod ochranou rytířů. Cílem bylo nashromáždit co nejvíce zlata.

V druhé části hry bylo možno zlato sázet na vlastní dovednosti v nejrůznějších disciplínách a získat tak další zlato nebo ho ztratit.

V závěrečné fázi došlo k rozhodující bitvě mezi rytíři. Hra skončila převažováním zlata a

korunovací nového krále. Rytíři z české výpravy se účastnili s velkým nasazením, a proto jistě nemalým dílem přispěli k vítězství a korunovací vévody Lancelota.

Po skončení těchto her se v našem subcampu konal táborový oheň v české režii. Pěkná hranice, rozdělení ohně křesáním a slavnostní zapálení fakulemi ze smůly a jehličí, výklad o tom, jak prokazujeme úctu ohni chováním k němu a u něj, program ze scének a písniček připravený účastníky, to vše znamenalo velký úspěch a uznání.

V programu byl také vyhrazen čas pro směřování skautských pokladů – nášivek, odznaků apod.

Poslední den patřil programu, který si připravila každá skupina pro ostatní.

My nabídli modelování z vizovického těsta, které dovezly sestry z Neslovic, hraní kuliček, které dobře propagoval a řídil bratr Kamzík a vyřezávání drobností z borovicové kůry, kterým přispěl improvizovaně bratr Tomík a ostatní bratři z Brna.

I s těmito poměrně jednoduchými aktivitami jsme byli velmi úspěšní. U kůry se sedělo ještě dlouho po tom, co ostatní aktivity skončily.

Pak už zbýval jen závěrečný oheň, zabalit si, uklidit nejen své tábořiště a vydat se na cestu domů. Každý z účastníků bude ochotně vyprávět, co všechno zažil, s kým se seznámil, co si uvědomil. Každý toho má jistě na malou knížku...

Závěrečná hodnocení se ve většině bodů shodovala. Některé z postřehů:

„... i když nás bylo jen 15 dokázali jsme si vydobýt uznání stavbou a organizací slavnostního ohně. Zjistil jsem, že jako jedni z mála nepotřebujeme motorové pily abychom si mohli připravit dřevo ani benzin na zapálení ohně...“

„...na Eurocampu jsem si uvědomila, že stojí za to skautovat, a že je krásný být byt' jen malá částička téhle obrovské rodiny a moci zde reprezentovat svou vlast...“

„...zlepšila jsem si angličtinu, naučila jsem se něco nového a díky Eurocampu se budu na schůzky a skautské akce víc těšit...“

„...měli bychom si vážit našich možností k činnosti a táboření, protože ve většině zemí je mají značně omezené...“

Třebaže jsme nebyli předem sebraná a připravená skupina z jednoho střediska či oddílu, v zásadních věcech jsme se velmi dobře shodli. Nikdo nevěřil tomu, že jsme každý odjinud.

Všem účastníkům naší výpravy bych chtěla velmi upřímně poděkovat za vzornou reprezentaci naší země, českého skautigu a našeho sdružení. Obhájili tak naše velmi dobré jméno, které v evropské části WFIS od počátku máme.

Hanka